

- 4) у державних та комунальних закладах охорони здоров'я медична допомога має надаватися безоплатно;
- 5) існуюча мережа державних і комунальних закладів охорони здоров'я не може бути скорочена;
- 6) держава сприяє розвитку лікувальних закладів усіх форм власності;
- 7) обов'язком держави є забезпечення санітарно-епідеміологічного благополуччя.

Але реально рівень медичних послуг, що надаються населенню є не досить високим; всупереч вимозі медичного законодавства багато медичних послуг є оплатними. Причинами цього є недостатнє державне фінансування закладів охорони здоров'я, невисокий рівень кваліфікованості медичного персоналу і низький рівень оплати їх праці; досить високі ціни на ліки; корумпованість сфери охорони здоров'я, а також невинуватена за своїм розмахом комерціалізація зазначеної сфери [2].

Дослідники проблем реалізації положень медичного законодавства вказують на потребу реформування медичної галузі і до першочергових завдань відносять оновлення норм медичного права; впровадження системи страхової медицини та ін.

Література:

1. Конституція України. - К.: Вид-во Право, 1996 – 64 с.
2. Страхова медицина і медичне страхування: Навч. посіб. для студ. та лікарів-курсантів мед. вузів III-IV рівнів акредитації / В.В. Рудень; Львів. Держ. Мед. Ун-т ім. Д. Галицького. -Л.: Вид-во Обл. Книжк. Друкарні, 1999. - 307с.

Колеснікова А.

(наук. кер. – ст. викл. Бездітько Б. М.)

студентка V курсу природничого факультету

Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка

Право особи на свободу думки, слова та вільне вираження своїх переконань

Розвиток громадянського суспільства і форми його організації-правової держави неможливий без визнання права особи вільно думати і з допомогою слова виражати свої переконання, свою життєву позицію.

Проголосивши Україну демократичною правовою державою Конституція визнала за особою право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань [1, ст.34]. Кожному надано право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію у різних джерелах. За особою визнано право обрати власний спосіб поширення інформації (найбільш поширеними способами є усний чи письмовий).

Конституційна норма (ч.3, ст.34) визначає, що здійснення права на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку, з метою запобігання правопорушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

Таким чином, реалізація цього права є запорукою розвитку демократичних засад суспільства та демократичних основ держави, а запровадження обмежень у реалізації цього права має сприяти охороні, захисту демократичних процесів.

Характеризуючи право особи на свободу думки і слова, вільне вираження своїх поглядів і переконань, потрібно також звернути увагу на механізм захисту, що запропонований ст.277 Цивільного Кодексу України: фізична особа має право на відповідь щодо поширеної про неї інформації та на спростування нею цієї інформації. Спростування недостовірної інформації здійснюється у такий же спосіб, у який вона була поширена.

Норма кримінального права (ст.182 Кримінального Кодексу України) визначає злочином порушення недоторканності приватного життя, а саме: незаконне збирання, зберігання, використання або поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди або поширення цієї інформації у публічному виступі; творі, що публічно демонструється, чи в засобах масової інформації.

Отже, визначене Основним Законом України право особи на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань є досить важливим як для самої особи, так і суспільства, суб'єктом якого вона є; реалізація цього права може мати різну форму; це право гарантується і може бути обмежене лише законом у визначених ним же ситуаціях; це право охороняється державою через норми різних галузей права.

Вільна і повна реалізація цього права особою є запорукою розвитку демократії.

Література:

1. Конституція України. - К.: Вид-во Право, 1996. - 64с.
2. Цивільний Кодекс України. – Х.: Одіссей, 2008. - 424с.
3. Кримінальний Кодекс України. – Х.: Одіссей, 2008. – 288с.

Коваленко А.

(наук. кер. – ст. викл. Бездітько Б. М.)

студентка V курсу природничого факультету

Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка

Конституційний обов'язок громадян України по захисту Вітчизни

У 1991 році постала сучасна держава Україна як форма організації українського народу. Згідно з прийнятою у 1996 році

Конституцією держава однією із найважливіших своїх функцій визначила функцію захисту суверенітету та територіальної цілісності і вказала, що це також справа всього Українського народу [1, ст.17].

Інша конституційна норма для громадян України визначила обов'язок захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України [1, ст.65]. Виконується зазначений обов'язок у відповідності до вимог Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу».

Військовий обов'язок встановлений з метою підготовки громадян України до захисту Вітчизни, забезпечення особовим складом Збройних Сил України та інших, утворених відповідно до законів України військових формувань, а також правоохоронних органів спеціального призначення і Державної спеціальної служби транспорту, посади яких комплектуються військовослужбовцями [2].

Вступаючи на військову службу кожен громадянин України особисто складає Військову присягу на вірність Українському народу [2].

Виконання військового обов'язку породжує складні правові відносини, їх правовим підґрунтям окрім Конституції України, Закони України «Про військовий обов'язок і військову службу», «Про оборону України», «Про Збройні Сили України», «Про мобілізаційну підготовку і мобілізацію» та інші нормативні акти.

Історія розвитку держави Україна вказує на необхідність розвитку військової справи, потребу розвитку патріотичних почуттів громадян України.

Події останнього часу, що пов'язані із протидією агресору на сході України, дії волонтерів дають підстави твердити, що громадяни України мають високий рівень патріотичної свідомості та займають активну громадянську позицію.

Такі якості громадян України є запорукою утвердження правової держави та розбудови громадянського суспільства в Україні, захисниками яких є громадяни України.